

РЕШЕНИЕ

№ 37396

гр. София, 12.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Биляна Икономова

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **6722** по описа за **2025** година докладвано от съдия Добромир Андреев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Агенция „Пътна инфраструктура“ /АПИ/, депозирана чрез юрисконсулт Г., срещу Решение от № 5573 от 28.12.2024 г., постановено от Софийски районен съд /СРС/, НО, 100-ен състав по АНД № 17867/2023 г., с което е отменен Електронен фиш /ЕФ/ № [ЕГН], на Агенция „Пътна инфраструктура“. Със същия на „ХЕЛИОС“ АД е наложена имуществена санкция в размер на 2 500 лв., на основание чл. 187а, ал.2, т.3, вр. чл. 179, ал. 3б от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ за нарушение на чл. 102, ал.2 от ЗДвП.

В жалбата се развиват съображения, че решението на СРС е неправилно поради неправилно приложение на материалния закон – касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК. Оспорват се изводите на съда, че за нарушение на чл. 179, ал. 3б от ЗДвП не е предвидена възможност за издаване на електронен фиш, с доводи, че нормата на чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП предвижда възможност за издаване на електронен фиш за нарушение по чл. 179, ал. 3, установено и заснето от електронната система по чл. 167а, ал. 3. Твърди се също, че издаването на електронен фиш за нарушение на чл. 179, ал. 3 - 3в ЗДвП е предвидено и в нормите на чл. 167а, ал. 2, т. 8 ЗДвП и чл. 167а, ал. 4 от ЗДвП. Иска се отмяна на решението и постановяване на друго, с което издаденият ЕФ да бъде потвърден.

В съдебно заседание пред Административен съд София – град касаторът, редовно призован, не се

явява и не се представлява.

Ответникът редовно призован се представлява от адв. И., преупълномощена от адв. Лалова, която моли решението на СРС да бъде оставено в сила, като правилно и законосъобразно. Моли за присъждане на разноски по списък.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, I-ви касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена в преклузивния срок по чл.211, ал.1 АПК, вр. 63в от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 АПК, срещу подлежащо на оспорване, по реда на чл. 208 АПК, съдебно решение.

Според фактическите установявания на въззивната инстанция, на 01.04.2021 г., в 22.02 ч. е установено нарушение с ППС – влекач марка „М.“ модел „АКТРОС“, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „ХЕЛИОС“ АД, с техническа допустима максимална маса 18 000 кг., бр. оси – 2, екологична категория ЕПС, в състав ремарке с общ брой оси 5, с обща техническа допустима максимална маса 40 000, движещо се на територията на Столична община по път А-6 км 50+427 с посока намаляващ километър, включен в обхвата на платената пътна мрежа. За посоченото ППС не е изцяло заплатена дължимата пътна такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП, като за превозното средство нямало валидна маршрутна карта или валидна тол декларация за преминаването. Нарушението е установено с техническо устройство № 10181, представляващо елемент от електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата , което се намирало на път А-6, км 50+427. При така установеното на юридическото лице бил съставен процесният електронен фиш за нарушение на чл.102, ал.2 от ЗДвП, за което е наложено наказание на основание чл.187а, ал.2, т.3, вр. 179, ал.3б от ЗДвП – имуществена санкция в размер на 2500 лв.

За да отмени оспорения ЕФ СРС приема, че към датата на извършване на нарушението, ангажирането на административнонаказателната отговорност по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП с издаване на електронен фиш при условията на чл. 189ж от ЗДвП е недопустимо. За вмененото нарушение не е предвидена законодателна възможност за издаване на електронен фиш, поради което отговорността е следвало да се ангажирана по общия ред - със съставяне на АУАН и НП по реда на чл. 189е и следващите от ЗДвП. Освен това СРС е приел, че не се доказва и мястото на извършване на нарушението.

Решението на въззивния съд е валидно, допустимо и правилно.

Отговорността на дружеството е ангажирана за нарушение на чл. 102, ал. 2, вр. чл. 179, ал. 3б ЗДвП, който предвижда наказание за собственик на пътно превозно средство от категорията по чл. 10б, ал. 3 от Закона за пътищата, за което изцяло или частично не е заплатена дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата. Според чл. 139, ал. 5 ЗДвП движението на пътни превозни средства по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, се извършва след изпълнение на съответните задължения, свързани с установяване размера и заплащане на пътните такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата.

Съгласно чл. 102, ал. 2 ЗДвП, собственикът е длъжен да не допуска движението на ППС по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, ако за ППС не са изпълнени задълженията във връзка с установяване на размера и заплащане на съответната такса по чл. 10, ал. 1 ЗП, според категорията на ППС.

В чл. 179, ал. 3б ЗДвП е предвидена санкция за собственик на ППС от категорията по чл. 10б, ал.

3 ЗП, за което изцяло или частично не е заплатена дължимата такса по чл. 10, ал.1, т. 2 ЗП. Тази разпоредба се допълва от текста на чл. 187а, според който при установяване на нарушения по чл. 179, ал. 3-3б ЗДвП в отсъствие на нарушителя - каквото е процесното, се счита, че ППС е управлявано от собственика му. В ал. 2 е посочено, че когато собственик на ППС е юридическо лице, се налага имуществена санкция по т. 3 от същата алинея в размер на 2 500 лв., каквато санкция е наложена и в случая.

Съгласно чл. 39, ал. 4 ЗАНН, за случаи на административни нарушения, установени и заснети с техническо средство или система в отсъствие на контролен орган и нарушител, когато това е предвидено в закон, овластените контролни органи могат да налагат глоби в размер над необжалваемия минимум по ал. 2, за което се издава ЕФ. Следователно, за да бъде издаден ЕФ за процесното нарушение по чл. 179, ал. 3б ЗДвП, това трябва да е предвидено в закон.

Касационната инстанция споделя разбирането, че към датата на извършване на процесното нарушение законодателят е предвидил в разпоредбата на чл. 189ж, ал.1 ЗДвП възможност за издаване на електронен фиш само и единствено за нарушения на чл. 179, ал. 3 ЗДвП, но не и за нарушения по чл. 179, ал. 3б ЗДвП, поради което издаденият електронен фиш за ангажиране отговорността на нарушителя за извършеното от него административно нарушение следва да бъде отменен само на това основание. Безспорно е, че новата редакция на разпоредбата на чл. 189ж, ал. 1 ЗДвП, с която е допълнено, че „При нарушение по чл. 179, ал. 3 - 3б, установено и заснето от електронната система по чл. 167а, ал. 3, може да се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба или имуществена санкция в размер, определен за съответното нарушение“ е влязла в сила от 13.02.2024 г., ДВ бр. 13 от 2024 г., което означава, че не съществува възможност за издаването на електронен фиш за това нарушение при липса на изрична норма за това към момента на съставянето му.

Така, съгласно разпоредбата на чл. 189е, ал. 1 и ал. 2 ЗДвП актовете за установяване на административни нарушения по чл. 179, ал. 3 - 3в се съставят от длъжностните лица на службите за контрол по чл. 165, чл. 167, ал. 3 - 3б и чл. 167а съобразно тяхната компетентност /ал. 1/, като при установяване на нарушение по чл. 179, ал. 3 - 3б преди съставяне на акт за установяване на административно нарушение, контролните органи уведомяват нарушителя за възможността да заплати таксата по чл. 10, ал. 2 от Закона за пътищата. Когато актът за установяване на нарушението се съставя в отсъствие на нарушителя, възможността за заплащане на тази такса се предоставя с връчването на акта /ал. 2/. Посочената разпоредба постановява, че за административни нарушения по чл. 179, ал. 3 - 3в се съставят актове за административни нарушения, както и компетентността на органите, които ги съставят.

Възможност за съставяне на ЕФ е недопустимо да се извлече и от разпоредбата на чл. 167а, ал. 4 ЗДвП, където е уредено изграждането и поддържането от АПИ на информационна система, в която се издават и съхраняват докладите по ал. 3 и електронните фишове за нарушения по чл. 179, ал. 3 – 3в. Същото важи и за разпоредбата на чл. 187а, ал. 4 ЗДвП, съгласно която вписаният собственик, съответно ползвател, се освобождава от административнонаказателна отговорност по ал. 1 и 2 във връзка с административни нарушения по чл. 179, ал. 3 – 3б, ако в срок от 7 дни от връчването на акта за установяване на административно нарушение или ЕФ представи декларация, в която посочи данни за лицето, което е извършило нарушението, и копие от свидетелството му за управление на МПС. Нормата на чл. 187а, ал. 4 ЗДвП не предвижда изрично издаването на ЕФ за нарушение по чл. 179, ал. 3б ЗДвП, а тя разглежда възможността за освобождаване от административнонаказателна отговорност за нарушения по чл. 179, ал. 3 – 3б, за които са издадени ЕФ или са съставени АУАН, без да се конкретизира ЕФ и АУАН за кое от нарушенията се отнасят.

Липсата на изрична законова разпоредба, предвиждаща възможност за съставяне на ЕФ, към датата на извършване на нарушението, за нарушение по чл. 179, ал. 3б ЗДвП изключва възможността за съставяне на ЕФ за този вид административни нарушения. Като е издал процесния ЕФ, административнонаказващият орган е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила, затова отменящото го решение на районния съд е правилно като краен резултат и следва да бъде оставено в сила.

Законодателят ясно и категорично е предвидил с един и същи закон, че установяването на конкретно нарушение става чрез съставяне на АУАН, а за друго, също така конкретно посочено нарушение може да се състави ЕФ. При това положение е недопустимо да се допълва съдържанието на законова разпоредба, предвиждаща административнонаказателна отговорност с аргументи от съдържанието на норми, уреждащи правомощията на държавни органи. Не може да обоснове съставянето на електронен фиш за нарушение по чл. 179, ал. 3б и препратката за влизане в сила на електронните фишове, съдържаща се в чл. 189ж, ал. 7 ЗДвП, след като в ал. 1 на нормата не е предвидена възможност за съставяне на електронен фиш за нарушение по чл. 179, ал. 3б ЗДвП (в сила към датата на издаване на процесния ЕФ). След като цели административнонаказателна репресия, законодателят следва да бъде ясен, конкретен и точен при създаването на правните норми.

В обхвата на проверката по чл. 218, ал. 2 АПК вр. чл. 63в ЗАНН съдът намира решението за валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон. В отсъствието на отменителни основания по чл. 348, т. 1, т. 1 – 2 НПК вр. чл. 63в ЗАНН, касационната жалба следва да се отхвърли, като оспореното с нея решение бъде оставено в сила съгласно чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК вр. чл. 63в ЗАНН.

По настоящото дело е постъпила и частна жалба от „ХЕЛИОС“ АД, чрез адв. Г. срещу Определение № 2372 от 29.05.2025 г., постановено по НАХД № 17867/23 г. по описа на СРС. Същото е постановено във връзка с молба на законния представител на дружеството-жалбоподател, с която се иска съдът да измени и допълни на основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, вр. чл. 144 от АПК, вр. чл. 248, ал. 1 от ГПК постановеното по делото решение в частта на разноските. СРС е приел, че не са налице основания за увеличаване размера на присъденото адвокатско възнаграждение по мотиви изложени в Решение от № 5573 от 28.12.2024 г., постановено от СРС, по АНД № 17867/2023 г. В частта, в която се иска произнасяне относно разноските, претендирани от страната във връзка с частно производство, което се е развило пред АССГ, решаващият състав се е произнесъл, че в полза на страната следва да се присъдят разноски за изготвена частна жалба, по повод на която е било образувано частно КНАХ № 2795/2024 г. по описа на АССГ, но в размер по-нисък от претендирания, а именно в размер на сумата от 300 лева. Аргументирал се е, че са представени доказателства за реално заплатено адвокатско възнаграждение в размер на сумата от 1000 лева, но същото надхвърля три пъти възнаграждението по чл. 16 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, а и надвишава присъденото адвокатско възнаграждение за същинското производство пред, което се е развило пред въззивния съд.

Видно от частната жалба се иска отмяна на Определение № 2372 от 29.05.2025 г., постановено по НАХД № 17867/23 г. по описа на СРС, респективно присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение за процесуално представителство в пълен размер възлизащ на 1 750 лв. Моли и за присъждане на разноски в размер на 650,00 лв. за изготвяне и подаване на частната жалба.

Съдът намира за неоснователна частната жалба срещу Определение № 2375/29.06.2025 г.

Правилни са мотивите на въззивния съд, че в случая делото не е с фактическа и правна сложност, като е решено в две съдебни заседания, в нито едно от които процесуален представител на

жалбоподателя не се е явил, поради което определението, с което е оставено без уважение искането за изменение на решението, в частта му за разноските е правилно и в съответствие с чл. 63д, ал. 2 от ЗАНН.

Въпреки това, настоящият съдебен състав счита, че е необходимо да изложи и свои съображения, а именно да се посочи и приетото в решение от 25.01.2024 г. по дело С-438/22 на СЕС, в което са изложени съображения, че с оглед предимството на правото на Съюза, националният съд е натоварен в рамките на компетентността си с прилагане на разпоредбите на правото на Съюза, като е длъжен в случаите, когато това се налага да вземе решение да остави без приложение всяка национална правна уредба или практика по законодателен или друг конституционен ред. СЕС в същото решение е приел, че Наредба № 1/09.07.2004 г. е издадена от съсловна организация - Висш адвокатски съвет, макар и по законова делегация, която определя минимални размери на адвокатските възнаграждения, под размера на които не може да се договаря по - ниско възнаграждение на адвокат, нито съдът разполага с това право съгласно нейните разпоредби. В решението си СЕС е развил доводи, че процесната Наредба нарушава забраната по чл. 101, ал. 4 от ДФЕС (ограничение на конкуренцията), поради което националният съд може да откаже да приложи националното законодателство. При въведеното ограничение от Висшия адвокатски съвет за размера на минималните размери на адвокатските възнаграждения, в решението на СЕС е прието, че с него в Наредбата е налице ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“ по смисъла на чл. 101, параграф 1 от ДФЕС, във връзка с чл. 4, параграф 3 ДЕС. Именно с въведената от СЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики, съдът категорично е приел, че националният съд е длъжен да не приложи национална правна уредба, вкл. и, когато предвидените в тази наредбата минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги. В решението си СЕС е приел и въз основа на предходно решение по съединени дела С-427/16 и С-428/16 - т. 51, че определянето на минималните размери на адвокатските възнаграждения и установяването им като задължителни с национална правна уредба, е равнозначно на хоризонтално определяне на задължителни минимални тарифи, което е забранено от чл. 101, параграф 1 ДФЕС.

В процесния случай, правилно е преценено, че естеството и характерът на оспорения в първоинстанционното производство ЕФ предопределя липсата на фактическа и правна сложност на делото, поради което не са налице основания за възлагане в тежест на наказващия орган на пълния размер на договореното и заплатено от „ХЕЛИОС“ АД адвокатско възнаграждение. Налице е възражение за прекомерност от страна на наказващия орган. Размерът на адвокатското възнаграждение се обосновава с два обективни критерия - обем и сложност на извършената дейност, както и величината на защитавания интерес. В настоящия случай е проведена защита срещу един ЕФ. Освен това за пълнота следва да се посочи, че предвид всичко изложено, няма пречка съдът служебно да намали размера на адвокатското възнаграждение и под минимума, предвиден в Наредба № 1/09.07.2004 г. /в този смисъл Определение № 4941 от 18.04.2024 г. по адм. д. № 2438/2024 г. на ВАС, I отд., Определение № 3814 ОТ 01.04.2024 г. по адм. д. № 3173/2024 г. на ВАС, II отд./.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че съдебното определение следва да бъде оставено в сила. Определеният от въззивния съд размер на адвокатското възнаграждение отговаря на легитимни цели, явява се справедлив и обоснован и същевременно зачита сложността на делото.

По разноските:

На касатора не се дължат разноски, предвид изхода на делото.

Пред настоящата инстанция от процесуалния представител на „ХЕЛИОС“ АД е представен

списък с разноси /л.96/. Видно от същия е направено искане за присъждане на разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 650 лв. за изготвяне и подаване на отговор на касационна жалба срещу Решение № 5573/28.12.2024 г. постановено по а.н.д. № 17867/2023 г., по описа на СРС, както и осъществяване на процесуално представителство по образуваното производство, съобразно договор за правна помощ от 25.02.2025 г., в който е записано, че възнаграждението е заплатено в брой, както и такова за изготвяне и подаване на частна жалба срещу Определение № 2372/29.05.2025 г. по а.н.д. № 17867/2023 г. в размер на 650 лв., съгласно договор за правна помощ от 11.06.2025 г., в който е записано, че възнаграждението е заплатено в брой. Предвид изхода на делото, такива се дължат. Касаторът не е направил възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, но предвид гореизложеното настоящият съдебен състав намира, че и тук важи изложеното по-горе относно съразмерността на претендираното възнаграждение с фактическата и правна сложност на делото. Предвид натрупаната обилна съдебна практика по поставения въпрос, предмет на делото, в това число и на настоящия съдебен състав, делото не е нито с правна, нито с фактическа сложност, за да мотивира по-висок размер на възнаграждение. Поради това настоящата съдебна инстанция следва да присъди 550 лв. адвокатско възнаграждение за изготвяне и подаване на отговор на касационна жалба срещу Решение № 5573/28.12.2024 г. постановено по а.н.д. № 17867/2023 г., по описа на СРС и 300 лв. за изготвяне и подаване на частна жалба срещу Определение № 2372/29.05.2025 г. по а.н.д. № 17867/2023 г. на СРС.

С представения по делото списък за разноси се претендират и такива за: адвокатско възнаграждение за изготвяне и подаване на жалба срещу отказ за анулиране на Електронен фиш за налагане на имуществена санкция за нарушение, установено от електронна система за събиране на пътни такси № [ЕГН] от 01.04.2021, обективизиран в писмо, с изх. № 53-00-6566/18.08.2023г., както и за осъществяване на процесуално представителство по образуваното производство, в размер на 1 000 лв., съгласно Договор за правна помощ; държавна такса за адм. д. № 187/2023 г., по описа на Административен съд - Габрово, в размер на 50 лв.; разноси по а.н.д. №15272/2023 г. по описа на СРС, в размер на 600 лв. Претенции за същите е следвало да бъдат поискани в съответното производство, съгласно чл.81 от ГПК, вр. чл.144 от АПК.

Водим от горното Административен съд – София град, I Касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 5573 от 28.12.2024 г. постановено по н.а.х.д. № 17867/2023 г., на Софийски районен съд, 100-ен състав.

ОСТАВЯ В СИЛА Определение № 2372/29.05.2025 г., постановено по н.а.х.д. № 17867/2023 г. на Софийски районен съд, 100-ен състав.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ ДА ЗАПЛАТИ на „ХЕЛИОС“ АД, с ЕИК[ЕИК], сумата от 850,00 лв. направени по делото разноси за адвокатско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: